

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 24ης Οκτωβρίου 1996 *

Στην υπόθεση C-91/95 P,

Roger Tremblay, κάτοικος Vernantes (Γαλλία),

Harry Kestenberg, κάτοικος Saint-André-les-Vergers (Γαλλία),

Syndicat des exploitants de lieux de loisirs (SELL), συνδικαλιστικό όργανο διεπόμενο από τον γαλλικό εργατικό κώδικα, με έδρα το Παρίσι,

εκπροσωπούμενοι από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

αναιρεσεύοντες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) της 24ης Ιανουαρίου 1995 στην υπόθεση T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-185), με την οποία ζητείται η μερική αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Giuliano Marengo, νομικό σύμβουλο, και Géraud de Bergues, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Murray, πρόεδρο του τετάρτου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, Κ. Ν. Κακούρη, Ρ. J. G. Kapteyn (εισηγητή), G. Hirsch και Η. Ragnemalm, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs

γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 20ής Ιουνίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στην Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Μαρτίου 1995, οι Tremblay και Kestenberg καθώς και το Syndicat des exploitants de lieux de loisirs (SELL) (στο εξής: αναιρεσεύοντες) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-185, στο εξής: εκδοθείσα απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε μερικώς την προσφυγή τους με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 12ης Νοεμβρίου 1992 (στο εξής: επίδικη απόφαση) με την οποία απορρίφθηκαν οι καταγγελίες που είχαν υποβληθεί, μεταξύ άλλων, από τους Tremblay και Kestenberg βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), σχετικά με τις ενέργειες της Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (SACEM).

2 Στο σημείο 2 της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε:

«κατ' εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και της αποκεντρώσεως, δεν επρωτίθετο, ενόψει της ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος λόγω του κατ' ουσίαν εθνικού χαρακτήρα αποτελέσματος των πρακτικών που επικρίθηκαν με τις διάφορες καταγγελίες που της υποβλήθηκαν και λόγω του ότι του θέματος έχουν ήδη επιληφθεί διάφορα γαλλικά δικαστήρια, να θεωρήσει ότι τα περιεχόμενα στις καταγγελίες αυτές στοιχεία της επιτρέπουν να δώσει σ' αυτές ευνοϊκή συνέχεια (...)».

3 Στη συνέχεια, η Επιτροπή πληροφόρησε τους καταγγείλαντες ότι η αίτηση που υπέβαλαν, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, είχε «απορριφθεί και παραπεμφθεί στα εθνικά δικαστήρια» (σκέψη 14 της επίδικης αποφάσεως).

4 Με την εκδοθείσα απόφαση, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση αυτή λόγω παραβάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης, καθόσον είχε απορριφθεί η προβληθείσα με τις καταγγελίες αιτίαση σχετικά με τη στεγανοποίηση της αγοράς. Με την αιτίαση αυτή οι καταγγείλαντες θεώρησαν ότι μεταξύ της SACEM και των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των άλλων κρατών μελών υφίστατο σύμπραξη κατά παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ. Το Πρωτοδικείο, αφού απέρριψε τα λοιπά αιτήματα των προσφευγόντων, διατήρησε, όπως ήταν επόμενο, σε ισχύ την απόφαση κατά το μέτρο που αυτή είχε απορρίψει την αιτίαση σχετικά με την εκ μέρους της SACEM παράβαση του άρθρου 86.

5 Στις σκέψεις 1 έως 14 της εκδοθείσας αποφάσεως αναπτύσσεται διεξοδικώς το ιστορικό της διαφοράς.

6 Οι αναιρεσεύοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

1) να αναιρέσει το τμήμα της εκδοθείσας αποφάσεως με το οποίο απορρίφθηκε η προσφυγή ακυρώσεως όσον αφορά το τμήμα της επίδικης αποφάσεως που παραπέμπει την υπόθεση στα εθνικά δικαστήρια·

2) κατ' εφαρμογήν του άρθρου 54 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου,

— να αναιρέσει την επίδικη απόφαση κατά το μέτρο που αυτή απορρίπτει την καταγγελία και την παραπέμπει στα εθνικά δικαστήρια·

— να αποφανθεί ότι η Επιτροπή οφείλει να γνωστοποιήσει στη SACEM τις αιτιάσεις που συνάγονται αναγκαστικά από τα συμπεράσματα της εκθέσεως της 7ης Νοεμβρίου 1991 και, επικουρικώς, ότι το εν λόγω κοινοτικό όργανο οφείλει να επανεξετάσει τον φάκελο από το σημείο όπου τον είχε αφήσει, ενόψει της γνωστοποίησεως των αιτιάσεων ταυτοχρόνως με την εξέταση της συμπράξεως·

3) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

7 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τους αναιρεσεύοντες στα δικαστικά έξοδα.

8 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους για τη μερική αναίρεση της εκδοθείσας αποφάσεως, οι αναιρεσεύοντες προβάλλουν, κατ' ουσίαν, επτά λόγους αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από την παράλειψη του Πρωτοδικείου να προσδιορίσει την ημερομηνία από την οποία η Επιτροπή επελήφθη της υποθέσεως. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από την προβαλλόμενη ως πεπλανημένη διαπίστωση του σχετικά με το ζήτημα αν είναι νέα τα υποβληθέντα στην Επιτροπή νομικά ζητήματα. Ο τρίτος λόγος αφορά την παράλειψη του Πρωτοδικείου να εξετάσει την παραπομπή που έκανε η Επιτροπή στην αρχή της επικουρικότητας. Ο τέταρτος λόγος αντλείται από την παράλειψή του να

επισημάνει τις προσαπτόμενες στην Επιτροπή νομικές πλάνες. Ο πέμπτος λόγος συνίσταται στο ότι το Πρωτοδικείο φέρεται να αλλοίωσε τη σαφή έννοια της επίδικης αποφάσεως. Ο έκτος λόγος αντλείται από προβαλλόμενες αντιφάσεις στο σκεπτικό της εκδοθείσας αποφάσεως. Τέλος, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι το απόρρητο των στοιχείων του φακέλου της Επιτροπής εμποδίζει τη γνωστοποίηση αυτού στα εθνικά δικαστήρια καθώς και την ορθή απονομή της δικαιοσύνης.

- 9 Η Επιτροπή θέτει ζήτημα απαραδέκτου της αιτήσεως αναιρέσεως και αμφισβητεί το βάσιμο των λόγων αυτής.

Όσον αφορά το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως με την οποία ζητείται η μερική αναίρεση της εκδοθείσας αποφάσεως

- 10 Η Επιτροπή ισχυρίζεται κατ' αρχάς ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν προσδιορίζει, αντίθετα προς τις διατάξεις του άρθρου 112, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, τους λοιπούς στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία διαδίκους και, στη συνέχεια, ότι οι αναιρεσείοντες παρέλειψαν, παρά τις διατάξεις του άρθρου 112, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, να μνημονεύσουν την ημερομηνία κατά την οποία τους κοινοποιήθηκε η εκδοθείσα απόφαση.
- 11 Όπως ορθώς επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στην παράγραφο 16 των προτάσεών του, οι πλημμέλειες αυτές δεν αρκούν για να καταστήσουν την αίτηση αναιρέσεως απαράδεκτη. Αφενός, δεν προσκομίστηκε κανένα στοιχείο από το οποίο να αποκαλύπτεται ότι οι λοιποί στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία διάδικοι υπέστησαν ζημία λόγω της παραλείψεως μνείας των ονομάτων τους. Αφετέρου, η αναίρεση ασκήθηκε εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, έστω και αν επρόκειτο να θεωρηθεί ότι η προθεσμία αυτή άρχισε να τρέχει από της ημερομηνίας δημοσιεύσεως της αποφάσεως.
- 12 Κατά συνέπεια, η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 13 Οι αναιρεσειόντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη αποφαινόμενο, κακώς, στη σκέψη 89 της εκδοθείσας αποφάσεως, ότι, για την εκτίμηση του επιχειρήματος των προσφευγόντων σχετικά με προβαλλόμενη κατάχρηση εξουσίας λόγω, κυρίως, της ασυνήθως μακρόχρονης διαδικασίας, η ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία δεν έπρεπε να ληφθεί υπόψη παρά μετά την ημερομηνία υποβολής των καταγγελιών τους το 1986, οπότε η διαδικασία αυτή δεν διήρκησε παρά έξι έτη μέχρι τη λήψη της αποφάσεως του 1992. Οι αναιρεσειόντες εκτιμούν ότι μεταξύ των διαφόρων αναλόγων καταγγελιών υφίσταται πραγματικός σύνδεσμος οπότε η έναρξη της διαδικασίας ανατρέχει στο έτος 1979 και ότι η Επιτροπή ασχολήθηκε με την υπόθεση επί δεκατέσσερα έτη.
- 14 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι με τον λόγο αυτό βάλλεται η εκτίμηση από το Πρωτοδικείο των πραγματικών περιστατικών στο μέτρο που πρόκειται για το ζήτημα αν οι καταγγελίες των προσφευγόντων συνδέονταν ή όχι με προγενέστερες καταγγελίες. Όμως, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει, δυνάμει των άρθρων 168 Α της Συνθήκης ΕΚ και 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, να στηρίζεται μόνο σε λόγους σχετικούς με την παράβαση κανόνων δικαίου, αποκλειομένης οποιασδήποτε εκτίμησης των πραγματικών περιστατικών (βλ. την απόφαση της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667).
- 15 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

- 16 Οι αναιρεσειόντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη διαπιστώνοντας κακώς, στη σκέψη 89 της εκδοθείσας αποφάσεως, ότι οι καταγγελίες των προσφευγόντων έθεταν νέα ζητήματα κοινοτικού δικαίου. Φρονούν ότι τα ζητήματα αυτά ουδέ κατά κεραία μεταβλήθηκαν από το 1979, χρονολογία των πρώτων καταγγελιών κατά των πρακτικών της SACEM.
- 17 Πρέπει επίσης επί του σημείου αυτού να παρατηρηθεί ότι το επιχείρημα των αναιρεσειόντων αφορά την εκτίμηση περιστατικών καθόσον πρόκειται για το

αν τα ζητήματα ήσαν ή όχι παρόμοια από το 1979. Όμως, όπως έχει ήδη αναφερθεί στη σκέψη 14 της παρούσας αποφάσεως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να στηρίζεται μόνον επί λόγων σχετικών με την παράβαση κανόνων δικαίου, αποκλεισμένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστάσεων.

- 18 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου και πέμπτου λόγου αναιρέσεως

- 19 Ενόψει του περιεχομένου τους, ο τρίτος και ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να εξεταστούν μαζί.

- 20 Στη σκέψη 61 της εκδοθείσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε:

«από τα σημεία 6 έως 8 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή στήριξε την απόρριψη των καταγγελιών των προσφευγόντων όχι στην αρχή της επικουρικότητας, αλλά στον μοναδικό λόγο της ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος».

- 21 Πάντως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η ουσιώδης και ρητή βάση επί της οποίας στηρίχθηκε η θέση της Επιτροπής ήταν η εφαρμογή της αρχής της επικουρικότητας, ενώ η έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος προβλήθηκε επικουρικώς. Έτσι, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι η Επιτροπή δεν στηρίχθηκε στην αρχή της επικουρικότητας και παρέλειψε, για τον λόγο αυτό, να αποφανθεί επί της εσφαλμένης εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογής της αρχής αυτής. Εξάλλου, οι αναιρεσείοντες φρονούν ότι το Πρωτοδικείο, επαναλαμβάνοντας κατά τρόπο ανακριβή το σαφέστατο επί του σημείου αυτού κείμενο της επίδικης αποφάσεως και στηριζόμενο στην ανακριβή αυτή διαπίστωση για να απορρίψει τους προβληθέντες λόγους ακυρώσεως, αλλοίωσε την έννοια της αποφάσεως της Επιτροπής.

- 22 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή, με το έγγραφό της της 20ής Ιανουαρίου 1992, βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1

και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), καθώς και με την επίδικη απόφαση, κατέληξε στην απόρριψη των καταγγελιών «κατ' εφαρμογήν των αρχών της επικουρικότητας και της αποκεντρώσεως (...) ενόψει της ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος (...) όπως προκύπτει από το ουσιωδώς εθνικού χαρακτήρα αποτέλεσμα των πρακτικών που έχουν επικριθεί με τις διάφορες καταγγελίες που της υποβλήθηκαν και του γεγονότος ότι του σχετικού θέματος έχουν ήδη επιληφθεί περισσότερα του ενός γαλλικά δικαστήρια» (βλ. σημείο ΙΙ του εγγράφου της 20ής Ιανουαρίου 1992 και σημείο 2 της επίδικης αποφάσεως).

- 23 Καίτοι είναι αληθές ότι η σκέψη αυτή ρητώς αναφέρεται στην έννοια της επικουρικότητας, εξίσου αληθές είναι ότι αυτή πρέπει να νοηθεί στο πλαίσιο της εν γένει συλλογιστικής της επίδικης αποφάσεως. Όπως προκύπτει ιδίως από τα σημεία 6 έως 8 της επίδικης αποφάσεως, βάση της συλλογιστικής της Επιτροπής για την παραπομπή των καταγγελιών στα εθνικά δικαστήρια αποτελεί η έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος. Το εν λόγω κοινοτικό όργανο αναφέρεται ειδικότερα στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, *Automec κατά Επιτροπής* (Συλλογή 1992, σ. ΙΙ-2223), όπου το Πρωτοδικείο αναγνώρισε ότι η Επιτροπή μπορεί να απορρίπτει καταγγελίες γι' αυτόν τον λόγο.
- 24 Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι η Επιτροπή δεν στηρίχθηκε στην επικουρικότητα ως αυτοτελή λόγο για τη λήψη της αποφάσεώς της. Εξ αυτού προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν αλλοίωσε την έννοια της επίδικης αποφάσεως.
- 25 Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη παραλείποντας να εξετάσει την αναφορά στην αρχή της επικουρικότητας ως αυτοτελούς βάσεως της συλλογιστικής της Επιτροπής.
- 26 Συνεπώς, αυτοί οι λόγοι αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

- 27 Οι αναιρεσιόντες θεωρούν ότι κακώς το Πρωτοδικείο δεν επισήμανε τις προσαπτόμενες στην Επιτροπή νομικές πλάνες. Εξάλλου, ισχυρίζονται ότι η κατάχρηση εξουσίας που προσάπτουν στην Επιτροπή αφορά δύο στοιχεία

που το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε. Αφενός, η Επιτροπή ρητώς αναγνώρισε ότι διέθετε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία προς κοινοποίηση των αιτιάσεων. Αφετέρου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη αρνούμενη να εκπληρώσει την αποστολή της.

28 Προκειμένου περί του πρώτου σκέλους αυτού του λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη μη επισημαίνοντας τις νομικές πλάνες της Επιτροπής, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όσον αφορά τη μοναδική αιτιολογία, το σκέλος αυτό αναφέρεται σε παράγραφο του μέρους του δικογράφου με το οποίο ζητείται η ακύρωση της επίδικης απόφασης, μέρος όπου οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι η Επιτροπή ήταν σε καλύτερη από οποιονδήποτε άλλον θέση να αποφανθεί σχετικά με την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 86. Επομένως, αυτός ο λόγος αναιρέσεως αφορά τη νομική πλάνη του Πρωτοδικείου κατά το μέτρο που αυτό δεν αναγνώρισε ότι η ίδια η Επιτροπή όφειλε, υπό τις προκειμένες περιστάσεις, να λάβει απόφαση διαπιστώνουσα την εκ μέρους της SACEM παράβαση του άρθρου 86.

29 Επί του σημείου αυτού αρκεί να υπομνηστεί ότι το Πρωτοδικείο απάντησε ρητώς παρατηρώντας, αφενός, ότι οι προσφεύγοντες δεν δικαιούνταν να επιτύχουν απόφαση της Επιτροπής, έστω και αν το εν λόγω κοινοτικό όργανο ήταν πεπεισμένο ότι οι σχετικές πρακτικές συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης (σκέψη 61 της εκδοθείσας απόφασης) και, αφετέρου, ότι τα δικαιώματά τους μπορούσαν αρκούτως να διασφαλιστούν από τα εθνικά δικαστήρια (σκέψεις 68 έως 74 της εκδοθείσας απόφασης).

30 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από το γεγονός ότι η προσαπτομένη στην Επιτροπή κατάχρηση εξουσίας αφορά δύο στοιχεία που το Πρωτοδικείο δεν επισήμανε, πρέπει να παρατηρηθεί ότι αυτό ρητώς απάντησε στα στοιχεία αυτά εκτιμώντας, ιδίως στη σκέψη 91 της εκδοθείσας απόφασης, ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται ούτε να διεξάγει πλήρη έρευνα σε κάθε περίπτωση ούτε να λαμβάνει απόφαση ως προς την ύπαρξη της προβαλλομένης παραβάσεως.

31 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι αυτός ο λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως

32 Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσειόντες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο αντιφάσκει προς εαυτό αναγνωρίζοντας, αφενός, την ανεπάρκεια του κοινοτικού συμφέροντος για να ασχοληθεί η Επιτροπή με το μέρος των καταγγελιών τους σχετικά με το άρθρο 86 της Συνθήκης και ακυρώνοντας, αφετέρου, το μέρος της αποφάσεως ως προς το σκέλος που αφορά το άρθρο 85. Πράγματι, μια τέτοια μερική ακύρωση συνεπάγεται ότι η Επιτροπή ερεύνησε την αιτίαση των καταγγελλόντων σχετικά με την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ της SACEM και των λοιπών εταιριών διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το κοινοτικό συμφέρον ως προς τις καταγγελίες έχει αναγνωριστεί από το ίδιο το Πρωτοδικείο. Η εν λόγω αντίφαση συνιστά παράβαση της υποχρέωσεως που απορρέει από το άρθρο 190.

33 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το Πρωτοδικείο ακύρωσε μερικώς την επίδικη απόφαση για τον λόγο ότι δεν περιείχε «καμία αιτιολογία της απορρίψεως των καταγγελιών των προσφευγόντων περί στεγανοποίησης της αγοράς» (σκέψη 39 της εκδοθείσας αποφάσεως). Στην περίπτωση αυτή, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι από την επίδικη απόφαση οι προσφεύγοντες δεν μπορούσαν να λάβουν γνώση των λόγων που δικαιολογούσαν την απόρριψη των καταγγελιών τους επί του σημείου αυτού, και τούτο κατά παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης (σκέψη 40). Η εκτίμηση αυτή ουδόλως συνεπάγεται ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι στην Επιτροπή μάλλον παρά στα εθνικά δικαστήρια εναπέκειτο η λήψη αποφάσεως ως προς την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 85. Επομένως, δεν μπορεί εξ αυτού να συναχθεί η ύπαρξη, στην εκδοθείσα απόφαση, αντιφάσεως ως προς το κοινοτικό συμφέρον από τις καταγγελίες.

34 Επομένως, αυτός ο λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως

35 Οι αναιρεσειόντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη εκτιμώντας, στις σκέψεις 68 έως 72 της εκδοθείσας αποφάσεως, ότι η παραπομπή των καταγγελιών στα εθνικά δικαστήρια δεν αποτελούσε εμπόδιο για την ικανοποιητική διασφάλιση των δικαιωμάτων τους.

- 36 Στη σκέψη 69 της εκδοθείσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι «από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν προκύπτει ότι η κοινοποίηση της εκθέσεως [της Επιτροπής της 7ης Νοεμβρίου 1991 σχετικά με τη σύγκριση του ύψους των δικαιωμάτων εντός της Κοινότητας και των δυσμενών διακρίσεων μεταξύ των χρηστών στη γαλλική αγορά] στα εθνικά δικαστήρια και η εκ μέρους των δικαστηρίων αυτών χρήση της προσκρούει στους σχετικούς με τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας και το επαγγελματικό απόρρητο περιορισμούς». Ωστόσο, σύμφωνα με τους αναιρεσιόντες, η υποχρέωση σεβασμού του απόρρητου δεν επιτρέπει την εκ μέρους της Επιτροπής γνωστοποίηση στα δικαστήρια αυτά άλλων αποδεικτικών στοιχείων περιεχομένων στον φάκελο. Επιπλέον, η έκθεση διαβιβάζεται μόνο στα δικαστήρια που υποβάλλουν σχετική αίτηση, έστω και αν τα δικαστήρια αυτά δεν μπορούν να γνωρίζουν την ύπαρξή της. Εξ αυτού προκύπτει ότι η ειλικρινής συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών δικαστηρίων θα μπορούσε να γίνεται κατά τρόπο ικανοποιητικό με αποτέλεσμα να μη μπορούν οι καταγγέλλοντες να επιτυγχάνουν από τα δικαστήρια αυτά επαρκή προστασία των δικαιωμάτων τους.
- 37 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί, κατ' αρχάς, ότι οι αναιρεσιόντες δεν αμφισβητούν την παρατήρηση του Πρωτοδικείου ότι η υποχρέωση σεβασμού του απόρρητου δεν εμποδίζει τη γνωστοποίηση στα εθνικά δικαστήρια της εκθέσεως της 7ης Νοεμβρίου 1991.
- 38 Στη συνέχεια πρέπει να σημειωθεί ότι οι αναιρεσιόντες δεν αμφισβητούν την εκτίμηση του Πρωτοδικείου, στη σκέψη 70 της εκδοθείσας αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία «(...) τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρει η έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991 (...) πρέπει να καθιστούν δυνατό στα γαλλικά δικαστήρια να εξακριβώσουν αν το ύψος των δικαιωμάτων που εισπράττει η SACEM είναι τέτοιο ώστε να συνιστά κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης».
- 39 Αντιθέτως, όπως διαπιστώνει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 71 της εκδοθείσας αποφάσεως, οι αναιρεσιόντες εκτιμούν ότι «η έκθεση (της 7ης Νοεμβρίου 1991) συνιστά κεφαλαιώδες στοιχείο του φακέλου διότι αποδεικνύει, χωρίς καμία αμφιβολία, την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως για την οποία κατέστη ένοχη και εξακολουθεί να ενέχεται η SACEM». Εξ αυτού πρέπει να συναχθεί ότι οι αναιρεσιόντες φρονούν, όπως ακριβώς και το Πρωτοδικείο, ότι η γνωστοποίηση και μόνον της εκθέσεως αρκεί για να καταστεί δυνατό στα εθνικά δικαστήρια να αξιολογήσουν τις καταγγελίες.

- 40 Οι αναιρεσείοντες θεωρούν ακόμη ότι τα εθνικά δικαστήρια δεν μπορούν να γνωρίζουν την ύπαρξη της εκθέσεως της 7ης Νοεμβρίου 1991 δεδομένου ότι η απόφαση δεν δημοσιεύθηκε.
- 41 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ένα εθνικό δικαστήριο μπορεί να έρθει σε επαφή με την Επιτροπή όταν η συγκεκριμένη εφαρμογή των άρθρων 85, παράγραφος 1, ή 86 της Συνθήκης δημιουργεί ιδιαίτερες δυσχέρειες, και τούτο προκειμένου να λάβει γνώση των οικονομικών και νομικών στοιχείων που το εν λόγω κοινοτικό όργανο είναι σε θέση να του δώσει. Η δυνατότητα αυτή έχει προβλεφθεί στην ανακοίνωση της Επιτροπής, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με τη συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών δικαιοδοτικών οργάνων για την εφαρμογή των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ (ΕΕ C 39, σ. 6), που προβλέπει ότι τα τελευταία μπορούν να λαμβάνουν από την Επιτροπή πραγματικά στοιχεία όπως στατιστικές, μελέτες αγοράς και οικονομικές αναλύσεις. Εξάλλου, όπως επισήμανε η Επιτροπή, το ότι η έκθεση τέθηκε στη διάθεση των εθνικών δικαστηρίων δημοσιεύθηκε σε ανακοίνωση Τύπου της 27ης Νοεμβρίου 1992. Τέλος, τίποτε δεν εμποδίζει τους ενδιαφερομένους να επισύρουν την προσοχή των εθνικών δικαστηρίων επί της υπάρξεως της εκθέσεως όταν επικαλούνται ενώπιόν τους την προστασία των δικαιωμάτων τους.
- 42 Υπ' αυτές τις περιστάσεις, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη εκτιμώντας, στις σκέψεις 68 έως 72 της εκδοθείσας αποφάσεως, ότι τα εθνικά δικαστήρια, στηριζόμενα στην έκθεση της Επιτροπής της 7ης Νοεμβρίου 1991, την οποία μπορούν να έχουν στη διάθεσή τους, θα μπορούσαν λογικώς να συγκεντρώσουν τα πραγματικά στοιχεία που θα ήταν αναγκαία για την εκτίμηση του αν οι επισημαινόμενες στις καταγγελίες πρακτικές συνιστούν παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης.
- 43 Επομένως, και αυτός ο λόγος πρέπει να απορριφθεί.
- 44 Δεδομένου ότι όλοι οι λόγοι που προβλήθηκαν από τους αναιρεσείοντες για τη μερική αναιρέση της εκδοθείσας αποφάσεως απορρίφθηκαν, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 45 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα έξοδα αυτής της δίκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.
- 2) Καταδικάζει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

Murray

Κακούρης

Karpeyn

Hirsch

Ragnemalm

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Οκτωβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

R. Grass

G. F. Mancini